

הרוחות בעיר אלג'זאיר שבאלג'יר סערו ורגשו. מוחא, בחור יהודי בן עשרים, בנו של רבי יצחק, מחכמי העיר, ונכדו של רבי מסעוד, מעשירי העיר, עומד להמיר את דתו ולקבל עליו את דת האסלאם.

כיצד הכול התחיל? במריבה קולנית במרכז השוק. מחמוד, מוסלמי מיוחס לאחד מאבות האסלאם ולא חכם במיוחד, התגרה במוחא, הקניט אותו וביזהו, לעיני כל.

במשך דקות ארוכות החליפו השניים מהלומות מילוליות, עד שלבסוף לא עמדו לו למוחא כוחותיו הנפשיים, והוא התנפל על מחמוד כארי מורעב והחל מפליא בו את מכותיו.

מוחא היה גברתן רחב גרם, ומחמוד נמחץ בין זרועותיו. הוא צרח ויילל מכאב, אולם מוחא לא הסתפק בכך, ועד שלא הלם באגרופיו בעיניו של המוסלמי. שוב ושוב לא נרגע.

ההמשך לא היה מלבב במיוחד. מוחא נלכד בידי שוטרי העיר והובהל אל בית המעצר, וכאשר הועמד למשפט. ביקש השופט את נפשו.

"סימאת את עיניו של מוסלמי מיוחס", ירקו עיניו גיצי זעם, "בן מוות אתה, אתה תוצא להורג בשריפה".

מוחא החוויר כסיד, כאשר השופט הציג בפניו את פתח המילוט המסואב. "אם תמיר את דתך ותקבל עליך את דת מוחמד, יכופר לך עוונך ונפשך תינתן לך לשלל".

הבחור היהודי התלבט והתחבט, לא לזמן רב. כעבור זמן קצר פשטה בעיר השמועה כי מוחא הודיע על נכונותו להמיר את דתו בדת האסלאם.

קשה לתאר את הבושה הגדולה שאחזה ברבי יצחק, אביו של מוחא, נוכח צעדו הנמהר של בנו. אולם לא היתה לו כל דרך להשפיע על בנו, בין היתר משום שמוחא, שהפך לחסן, נתחבב במיוחד על שר העיר, בן אחיו של המלך.

השר, ששנאתו ליהודים היתה גדולה מאהבתו לאסלאם, ראה בהתאסלמותו של בן חכם היהודים צעד חשוב ויקר, ומשכך הראה חיבה וקירבה יתירה למוחא-חסן, עד שהלה הפך לבן ביתו.

העלון לרפואת והצלחת אלעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shofar for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חיסם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף זוסד' ורזזל

נערך ויוצא לאור ע"י "הסדר זרחה" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"ן]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימני מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1515

מתפלל

הדלקת נרות - 19:30
צאת השבת - 20:23
ר"ת: 21:17

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:27

חזת	בלק
עמוד השחר: 4:21	4:26
זמן טלית: 4:28	4:33
זריחה: 5:46	5:50
חצות: 12:49	12:49
מנחה גדולה: 13:24	13:24
שקיעה: 19:52	19:48

Shofar for Zion

"ויקחו אליך פרה אדומה" מפרש רש"י: "ותבוא פרה ותכפר על העגל". שכן חטא העגל נבע מחוסר אמונה בדברי משה, ולפיכך ניתנה להם מצוות פרה אדומה שהיא חוקה, מצווה בלא טעם, וכל קיומה הוא אך ורק מתוקף האמונה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי"ר שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"שלושת השירות"

בפרשתנו כתובה "שירת הבאר", שירה קצרצרה, בת ארבעה פסוקים. למעשה, זוהי אחת משלושת השירות שבתורה. הארוכה ביותר היא שירת "האזינו". המשתרעת על פני פרשה שלמה בתורה, וכוללת בתוכה הכל, את כל מאורעות העולם מראשית הווייתו ועד לאחרית הימים. ורבינו הרמב"ן ז"ל אמר, שכשם שכל המאורעות רמוזים בפרשת האזינו, כך כלולים בה ורמוזים כל נשמות ישראל, ואין קץ לרמוזים בפרשה זו.

השירה השניה היא "שירת הים", אותה שוררו משה ובני ישראל ברוח הקודש, והיא משתרעת על פני פסוקים רבים. ואילו "שירת הבאר" היא הקצרה שבכולם, מספר פסוקים מועט.

ורבותינו אמרו על כך אימרה נאה: מדוע שינוי זה בכמות השירות? כי את שירת האזינו שורר משה רבינו בעצמו, לבדו. שירת הים שוררו משה ובני ישראל יחדיו, ואת שירת הבאר - בני ישראל לבדם. וכך אמרו: הרב, כשלעצמו - הוא מעיין נובע, ידוע המון. כשהרב אומר יחד עם תלמידיו - הריהו מתנהל לאיטו לרגלם, והשירה קצרה יותר. אבל כאשר התלמידים מנסים את כחם לבדם, בלי הרב ועזרתו - או אז העניינים יגעים, והשירה נאלמת עד מהרה...

דברים אלו הם כה נוקבים, וכה נוגעים לנו, לכל אחד ואחד. לא אלמן ישראל, ויש בנינו גדולי תורה ויראה. הם, כשלעצמם, מעיינות נובעים של תורה וקדושה. אבל אנו, כשלעצמינו, מה כוחינו ומה גבורתינו. דלים וריקים אנו. אם נתאמץ ונחזיק בהם, אם נשמע לקולם ונלמד מפיהם, אם "נשורר יחד עםם", נוכל להפיק מעצמינו את המירב!

החלכות והנהגות

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הפלגה בספינה במקום שיש איסור תחומין

ושיעור עשרה טפחים יש לשער מקרקעית הספינה ועד קרקעית הנהר, ואין לשער עשרה טפחים מקרקעית הנהר עד שפת המים. ואם אין עשרה טפחים מקרקעית הספינה עד קרקעית הנהר, אפילו אם יושב בספינה במקום שהוא גבוה עשרה טפחים מקרקעית הנהר, אין להקל. ומכל מקום אין להחמיר בספינה המפליגה בנהר אלא כשידוע לנו בודאי שאין עשרה טפחים בעומק המים מקרקעית הספינה עד קרקעית הנהר, אבל כשיש ספק אם יש בעומק המים עשרה טפחים, יש להקל.

מאיזה יום אסור לצאת להפליג בים

ה. בדין האמור לעיל שאסור לצאת להפליג אל הים בספינה בתוך שלשה ימים קודם השבת, לדעת רבים מרבנותינו הפוסקים היינו החל מתחלת ליל המישי, אבל ביום רביעי יש להקל. ויש מחמירים בזה מתחלת ליל רביעי, ובמקום שאפשר להחמיר יש להושי לדבריהם.

יציאה להפלגה סמוך לשבת למקום קרוב

ו. כל האמור לעיל שאסרו חכמים לצאת להפליג בספינה בים שלשה ימים קודם השבת, אינו אלא כשמפליג למקום רחוק, באופן שבודאי יצטרך להיות בספינה בשבת, אבל כשמפליג ביום ששי למקום קרוב, באופן שיכול להגיע למחוז הפצו בו ביום קודם השבת, יש להקל. וכן אם מפליג ביום המישי לדרך של יומיים, באופן שיכול להגיע למחוז הפצו קודם השבת, יש להקל.

ולדעת רבים מהפוסקים אפילו אם באותה שעה שעולה לספינה אין מנשבת רוח הזקה, ויש להושי שמא לא יספיק להגיע למחוז הפצו קודם השבת, כל שיתכן שתוך כדי הנסיעה תהיה רוח הזקה ויגיע קודם השבת, יש להקל.

אבל אם קודם שיצאה הספינה לדרכה התעכבה בנמל זמן מסוים באופן שמשעת יציאתה לא תוכל להגיע קודם השבת, יש להחמיר.

ואם כשיצאת הספינה לדרך נראה הדבר שתספיק להגיע קודם השבת, אלא שתגיע סמוך לשקיעת החמה בזמן תוספת שבת, יש להקל.

ובמקום שנהגו להחמיר שלא לצאת להפלגה בספינה בערב שבת אפילו למקום קרוב, אסורים להפליג בערב שבת.

יציאה להפלגה סמוך לשבת לדבר מצוה

ז. כל האמור לעיל שאסרו חכמים לצאת להפליג בספינה בים שלשה ימים קודם השבת, אינו אלא כשמפליג לדבר הרשות, אבל כשמפליג לדבר מצוה, מותר אפילו כשיצא לדרכו בערב שבת. ולהלן (סעיף יז) יתבאר מה נקרא דבר מצוה לענין זה.

וידוע מדרכי הרפואות שכל נשוכי בעלי הארס יסתכנו בראותם אותם או בראות דמותם. ואם יביטו במים יראה להם שם בבואת הכלב או המזיק ומוזכר במסכת יומא שהרופאים נוהרים מלהזכיר בפניהם שם הנשוך שלא יזכרו אותם כלל ויבואו לידי חולי נוסף עד שתמית אותם ואם יקובל השתן שלו בכלי זכוכית יראה בשתן דמות גורי כלבים קטנים. וא"כ ראוי היה לישראל נשוכי הנחשים השרפים שלא יראו נחש שלא יזכרו ולא יעלו על לב כלל. אבל ה' ציוה שיתרפאו במזיק הממית בטבע וכשיהיה האדם מביט בכונה אל נחש הנחושת היה חי להודיע כי ה' ממית ומקיה.

"ויבכו את אהרן כל בית ישראל" האנשים ונשים. ובמשה לא נאמר כל בית ישראל אלא "ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלושים יום". לפי שהיה אהרן אוהב שלום רודף שלום ומטיל שלום בן אדם לחברו ובין איש לאשתו. "בספר מלחמות ה' את והב בסופה"

תני, את והב שני מצורעים היו שהיו מהלכים בסוף מחנה ישראל כשעברו ישראל באו האמוראים ועשו להם נקרות ונחבאו שם. ואמרו כשיעברו ישראל כאן נהרגו אותם ולא היו יודעים שהארון שהיה הולך לפני ישראל היה מישר את ההרים לפניו כיון שבא הארון נדבקו ההרים זה בזה והרגו את האמוראים הנחבאים שם וירד דמם מבין ההרים לנחל ארנון באו והב וסופה ואמרו לישראל ואמרו שירה על הנס שנעשה להם.

"ויאמר ה' אל משה אל תירא אותי" וכי אפשר שנתיירא ממנו? אלא על פי תרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק ויבא הפליט עוג מתפרנס מן המזון של נח ולא בזכות עצמו ניצול כדי שיראו באי עולם גבורת ה' ויאמרו, הלא האנשים שהיו מלפנים מרדו באדון העולם ונטרדו מן הארץ. ואם כן משה רבנו נתיירא שמא ישאר חי כדי שידעו ממנו גבורת ה'.

"ויקחו אליך פרה... אשר לא עלה עליה עול"

שלושה תנאים הם אומר בעל "שמלת בנימין" לקיים מצוה כתיקנה: "תמימה" לעשותה בלב שלם ובתמימות, ללא חקרנות ופלפלות, חריפין ועקיפין, אלא מצוה לשמה "אשר אין בה מום" - שתהא המצוה שלימה ולא לחצאין ולרבעין, בלא חסרונות ומגרעות פגימות וסירכות, דבר ולא חצי דבר. "אשר לא עלה עליה עול" שלא תהא המצוה כמעמסה עליו, עול וקבע, כמצות אנשים מלומדה, אלא יעשנה בנפש חפוצה ובשמחה מיוחדת ומחדשת.

"וזהו מי הנדה יכבס בגדיו"

למה הפרה המטהרת הטמאים תטמא הטהורים. מצינו שכל אוכל אינו מוכשר לטומאה עד שיפול עליו מים ואין אפשר המים שמקורם טהרה יסבבו הטומאה? אלא ביאור העניין הוא שכך הוא בטבעיות שכל דבר אינו מושפע כי אם מהפכן ולא ממה שהוא מינו כדרך שהיצור הרע מתגרה יותר בישראל מבאומות. ובתלמיד חכם יותר מכולם לפי שכלם הופכיים לו על כן הוא רוצה להתגבר עליהם. וזה טעם שסמוך לעלית השחר החושך מתגבר. כך מי הנדה שיש בהם מים שכלם טהרה ויש שם אפר פרה שכלו טומאה והם מעורבים יחד לפיכך אם מי נדה זורק על אדם טמא אז אין האדם מושפע מן האפר שהרי הוא ממינו אבל הוא מושפע מן המים שהם הופכיים לו כי הוא טמא והמים טהורים על כן המים פועלים בו ומנצחים הטומאה אבל אדם טהור הנושא מי הנדה אינו מושפע מן המים כי הם ממינו ששניהם טהורים אבל הוא מושפע מן האפר שהם הופכיים לו כי הוא טהור והאפר טמא.

"ויעש משה נחש נחושת"

מדרכי התורה שכל מעשיה נס בתוך נס. תסיר הנזק במזיק ותרפא החולי במחליא

חיי חרות

פיות רעבים

שאל עני את עמיתו:

וידע אני שפרנסתך אינה מצויה ואתה שרני בדחקות רבה. אך האם לפחות יש לך

נחת מבניך?

השיב הלה:

ברוך השם, הרבה נחת יש לי מבני הקטנים. כולם אהובים. כולם ברורים. כולם גיבורים, וכולם עושים רצוני, אבל דא עקא, שכולם גם פותחים את פיהם...